

Ystävän menetys

Kirjoittanut Paavo Turakainen

Kuihtuivat kukat syreenin,

halla haastoi uuden kasvun,

puhalteli pohjatuuli,

viima luontoa vihasi.

Hellitti välillä hetken,

poisti pilvet taivahalta,

antoi auringon säteillä.

Muutti jälleen päivän yöksi.

Näin on mielen maailmani,

tumma on eloni taivas.

Kesän hehku on vain muisto.

Ystävän menetys

Kirjoittanut Paavo Turakainen

Ikitalviko edessä?

Sydän on surusta raskas,

murhe hallitsee sisintä.

Askartelen niitä, näitä,

kuljen päivin kuin unessa,

silmät tyhjää tuijottaen,

ajatukset entisessä,

muistoissa elon eletyn.

Aaveet öisin ahdistavat,

painajaiset käyvät päälle.

Huolet vuoren korkuisina

unetonta uhkailevat.

Ystävän menetys

Kirjoittanut Paavo Turakainen

Paras ystävä on poissa,

taival yhteinen takana,

eessä polku tuntematon,

kohtalona yksin kulku,

elo autiotuvalla,

muistot menneestä mukana,

monet niistä syyttäviä.